

CREOLE CONNECTIONS

Morten Gunnar Larsen
- Piano -

– MORTEN GUNNAR LARSEN –

Den norske pianisten **Morten Gunnar Larsen** (f. 1955) har sin utdannelse fra Norges musikkhøgskole og er mest kjent som utøver av klassisk jazzpiano og ragtime. Han leder sitt eget Ophelia Orchestra og medvirker ellers i grupper som Odeon Jazz Quintet, Union Rhythm Kings og Ytre Suløens Jass-ensemble. Larsen gir ofte solokonsserter, samt duo-opptredener med bl.a. jazzsangeren Karin Krog, klarinettisten Georg Reiss og sangeren Ståle Ytterli. Som solist har han også spilt med ulike symfoniorkestre og framført verker av bl.a. Gershwin og Bernstein. Han turnerer ofte i Norge og utlandet; særlig i USA, hvor han har bodd i lengre perioder, både i New York og New Orleans.

Morten Gunnar Larsen har medvirket på ca. 40 innspillinger. Blant hans åtte soloinnspillinger kan nevnes spesielt *Fingerbreaker* på Decca/Universal med internasjonal lansering. Han fikk Spellemannsprisen 1976 samt nominasjoner i 1990 og 2000. Han har også mottatt Norsk Jazzforums «Buddypris» 1993 og New Orleans Workshopprisen 1994. I 1995 fikk han både en Obie (Off Broadway) og en Outer Critics Circle Award som solist i forestillingen *Jelly Roll!* i New York.

Norwegian pianist **Morten Gunnar Larsen** (b. 1955) graduated from the Norwegian Academy of Music and is best known as a performer of classic jazz piano and ragtime. Besides leading his own Ophelia Orchestra, he plays with groups such as Odeon Jazz Quintet, Union Rhythm Kings, and Ytre Suløens Jassensemble. Larsen often appears in solo concerts, as well as in duo performances with jazz singer Karin Krog, clarinetist Georg Reiss, and singer Ståle Ytterli, among others. As soloist he has also played with a number of symphony orchestras, performing works of composers such as Gershwin and Bernstein. He tours both in Norway and abroad, especially in the USA, where he has lived for longer periods of time, both in New York and New Orleans.

Morten Gunnar Larsen has played on ca. 40 recordings. His eight solo recordings include the international release *Fingerbreaker* on the Decca/Universal label. He received Spellemannsprisen, Norway's Grammy, in 1976, together with nominations in 1990 and 2000. He was awarded the Norwegian Jazz Forum's «Buddy Prize» in 1993 and in 1994 the New Orleans Workshop Prize. His performance as soloist in the Off-Broadway production of *Jelly Roll!* in 1995 garnered him both an Obie and an Outer Critics Circle Award.

MORTEN GUNNAR LARSEN

«Kreol» var opprinnelig en betegnelse på folk fra Spania, Portugal eller Frankrike som hadde utvandret til disse landenes kolonier i den nye verden. Musikalsk assosieres begrepet ofte med møtet mellom slavenes og europeernes folke- og populærmusikk. Nye former oppsto, som f.eks. tango (både i Brasil og Argentina), puertoricansk 'danza', kubansk 'danzon', 'beguine' på de fransk-karibiske øyer. Klassiske komponister i denne folkegruppen fikk ofte sitt særpreg ved å benytte slike danseformer.

Hovedfokuset på denne platen er **Ernesto Nazareth** (1863–1934), som jeg ønsker å gjøre mer kjent i Norge. Jeg ble første gang oppmerksom på ham i New Orleans på 1980-tallet, takket være to pianistkolleger der, Tom McDermott og David Thomas Roberts. Han er høyt elsket i Brasil, og 150-årsjubileet ble markert med en hel ukes konserter og seminarer i Rio i 2013. Han regnes som et «grunnfjell» i brasiliansk populærmusikk, i former som eksisterte før bossa nova og samba for alvor ble populære, bl.a. såkalt 'tango brasileiro', 'maxixe', og 'choro' som fremdeles er en levende tradisjon i dag. Hans pianolærer Lucien Lambert, en farget kreol som forøvrig hadde utvandret fra New Orleans, gav ham et dypt forhold til Chopin. Men Nazareth sies å være den som *forente den klassiske musikkens univers med gatens rytmer og danser* (avisen Globo på hans 150-årsdag). Brasil hadde vært et keiserdømme fram til 1889 med slaveriet intakt, og i Nazareths musikk kan en merke at den gamle tidens salong-

The term «Creole» originally referred to people from Spain, Portugal or France who emigrated to the New World colonies of these countries. Musically, it often is associated with the meeting between the traditional and popular music of the slaves and the Europeans, which led to new forms of music — for example the tango (both in Brazil and Argentina), the Puerto Rican 'danza', the Cuban 'danzon', and the 'beguine' of the French West Indies. These dance forms also distinguish the music of classical composers from the same regions.

The primary focus of this recording is **Ernesto Nazareth** (1863–1934), whom I wish to make more widely known in Norway. I first became aware of him in New Orleans in the 1980s, thanks to fellow pianists there, Tom McDermott and David Thomas Roberts. In Brazil, where

musikk får friskt blod gjennom afrikanske rytmer og annen folkemusikk. Han noterte for sin tid kompliserte ryttemønstre for piano før f.eks. ragtime ble kjent i USA.

Han inspirerte den franske komponisten Darius Milhaud, som i sitt verk *Oksen på taket* bruker musikalske sitater fra ham (f.eks. *Carioca* som jeg spiller her), melodier som folk plystret på gatene i Rio på tidlig 1900-tall. Heitor Villa-Lobos, som dediserte musikk til ham, omtalte Nazareth som *the true incarnation of the Brazilian soul*.

Odeon - Tango brasileiro (1909) er oppkalt etter kinoen av samme navn i Rio hvor Nazareth senere ble ansatt for å spille til stumfilmene og i pausen. Det sies at folk etter hvert kom mer for å høre ham spille enn for å se filmene...

Tenebroso og **Batuque** (1913) hører med blant Nazareths mest raffinerte komposisjoner, den siste dedisert til pianisten Henrique Oswald. Den melodiske *Carioca* (1913) (kallenavnet på innbyggerne i Rio) er tilegnet en populærsanger som het Olympio Nogueira. **Labirinto** (1917) har tydelig påvirkning fra Chopin i venstre hånd (på lignende måte og samtidig som komponisten Joseph Lamb i New York brukte en bassfigur fra Chopins Revolusjonsetyde i sin *Ragtime Nightingale...*) Den iørefallende **Nenê** (1895) (*Baby*) fikk også tekst, akkurat som den populære **Odeon**. Men **Nenê** inneholder også spennende afro-brasiliansk rytmikk, ganske avansert til å være skrevet

ERNESTO NAZARETH

he is highly esteemed, the 150th anniversary of his birth was celebrated in 2013 with a week of concerts and seminars in Rio. Before the widespread popularity of the bossa nova and samba, Nazareth was regarded as a «bedrock» of Brazilian popular music, in forms such as 'tango brasileiro', 'maxixe', and 'choro' which remain a living tradition today. His piano teacher, Lucien Lambert, a Creole of Color who had emigrated from New Orleans, instilled in him a deep love of Chopin's music. But Nazareth is said to have been the one who *united the world of classical music with the rhythms and dances of the street* (the newspaper Globo on the 150th anniversary of his

LOUIS MOREAU GOTTSCHALK

for piano allerede i 1895. Nazareth blir av og til sammenlignet med Scott Joplin. Hans *Odeon* er visstnok like kjent blant pianister i Brasil som Joplins *The Entertainer* er på den nordlige halvkule.

Nazareth komponerte i andre genrer enn brasiliansk tango, og spesielt er hans valser utrolig poetiske og vakre. ***Turbilhão de beijos - Valsa Lenta*** (1911) (*Virvelvind av kyss*) er definitivt inspirert av Chopins valser og nokturner, men inneholder også melankoli og drama som jeg synes stammer fra portugisisk Fado, en tradisjon Nazareth ikke var fremmed for. Det årlige karnevalet i Rio var allerede i full gang i 1914, da han laget ***Vem cá, branquinha***. Tempobetegnelsen er 'bem sambado', og stykket er et humoristisk ordspill på en stor hit fra

birth). Brazil had been an empire with slavery intact up until 1889, and in Nazareth's music one can hear the injection of fresh blood into earlier salon music through African rhythms and other popular music. He notated complicated rhythm patterns for piano before ragtime became known in the USA.

Nazareth also inspired the French composer Darius Milhaud, who in his work *The Ox on the Roof* uses musical quotations from Nazareth (such as ***Carioca***, which I play here), melodies people whistled in the streets of Rio in the early 1900s. Heitor Villa-Lobos dedicated music to him, calling him *the true incarnation of the Brazilian soul*.

Odeon - Tango Brasileiro (1909) The title is taken from the cinema in Rio of the same name, where later Nazareth was hired to play for silent films and during intermissions. It was said that eventually people came more to hear him play than to see the films...

Tenebroso and ***Batuque*** (1913) belong to Nazareth's most sophisticated compositions, the latter dedicated to pianist Henrique Oswald. The melodious ***Carioca*** (1913) (a nick-name for the inhabitants of Rio) is dedicated to an early popular singer named Olympio Nogueira. ***Labirinto*** (1917) is clearly influenced by Chopin in the left hand (in a similar manner and at the same time as composer Joseph Lamb in New York used a bass figure from Chopin's *Revolutionary Etude* in his *Ragtime Nightingale*...). The

karnevalet i 1906, ***Vem cá, mulata***, som inngår i stykket. Nazareth laget like gjerne ***Kom her, branquinha*** (hvite jente). En hyllest til leken og løssluppenheten under karnevalet.

Da blir det ekstra vemodig å tenke på den tragiske avslutningen på hans liv. Han var plaget av depresjoner etter at både hans datter og hans kone døde, han led dessuten av syfilis og ble innlagt på psykiatrisk institusjon i 1933.

Under karnevalet året etter var antagelig pleierne svært opptatt med feiringen. Han hadde rømt, og etter en leteaksjon ble han funnet druknet ved en foss den 8. februar 1934 ...med armene strukket ut, som om han spilte på et usynlig piano rapporterte en av Rios aviser...

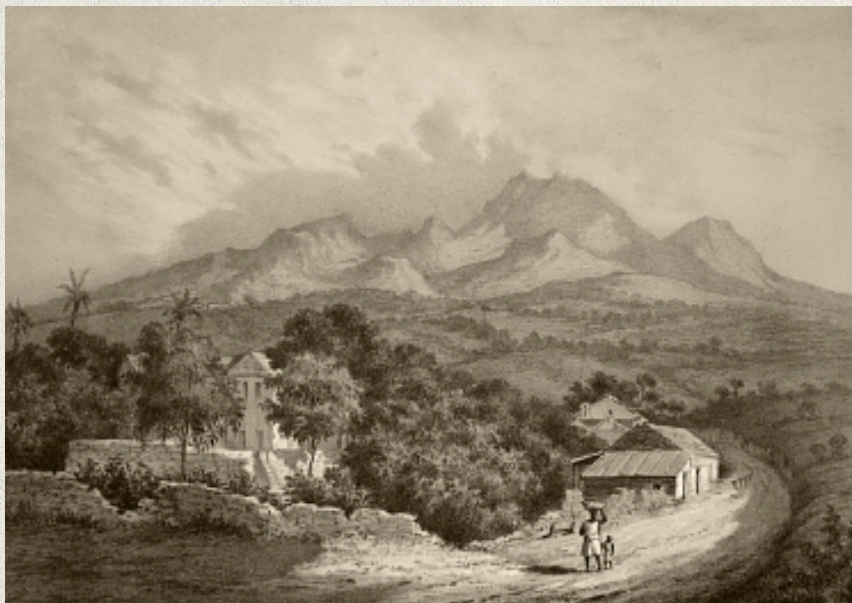
Louis Moreau Gottschalk (New Orleans 1829 – Rio de Janeiro 1869) regnes ofte som USAs første betydningsfulle komponist. Han var også en av de store pianovirtuoser. Han var født i New Orleans, ble et pianistisk vidunderbarn, og ble ca. 12 år gammel sendt til Paris for å studere på musikkonservatoriet der. Men fordommene mot amerikanere var sterke i Paris på den tiden, og den unge Moreau fikk ikke adgang. Men snart gjorde han seg bemerket som pianist, og ble venn med bl.a. Chopin og Berlioz. Da han var 17 år gammel, ble hans første komposisjoner utgitt, og flere av dem var inspirert av kreolsk folkemusikk han hadde hørt i oppveksten, i huset like ved sumpene og den legendariske *Congo Square* i New Orleans (i dag en

catchy ***Nenê*** (1895) (*Baby*) was given lyrics, as was the popular *Odeon*. But *Nenê* also features exciting Afro-Brazilian rhythms that are quite complex for having been written in 1895. Nazareth is sometimes compared to Scott Joplin. His *Odeon* is probably as familiar to pianists in Brazil as Joplin's *The Entertainer* is in the northern hemisphere.

Nazareth composed in genres other than Brazilian tango, and his waltzes in particular are remarkably poetic and beautiful. ***Turbilhão de beijos - Valsa Lenta*** (1911) (*Whirlwind of Kisses*) is certainly inspired by Chopin's waltzes and nocturnes, yet it contains a sense of melancholy and drama that originates, I believe, with Portuguese Fado, a tradition not alien to Nazareth.

The annual Carnival in Rio was already in full swing in 1914, when he composed ***Vem cá, branquinha***. The tempo marking is 'bem sambado' and the piece is a humorous play on the title of an immensely popular hit from the Carnival of 1906, ***Vem cá, mulata***, which is discernible in the piece. Nazareth found delight in writing *Come Here, Branquinha* (white girl), as a tribute to the mood of playful abandon during Carnival time.

Viewed in this light, one feels all the more wistful recalling the tragic end to Nazareth's life. Suffering from depression following the deaths of his daughter and his wife, and ill with syphilis, he was hospitalized in a psychiatric clinic in 1933. He fled the following year during

del av Louis Armstrong Park). Han ble antagelig den første til å benytte ryt-mikk nedarvet fra afrikanske slaver i romantiske pianokomposisjoner. Måten han noterte ned disse rytmene på, viser at han hadde et nært forhold til denne musikken.

Han fikk en intens karriere som super-stjerne, og besøkte flere europeiske land, USA bl.a. under borgerkrigen, og ikke minst herlige perioder da han nærmest seilte fra øy til øy i Karibien. Han organiserte ofte såkalte monsterkonserter med masse musikere, (symfoni for 10 pianoer f.eks.) og arrangerte lokal kreolsk folke-musikk og patriotiske sanger. Samtidig laget han små intime pianostykker, som ofte er stemningsfulle og raffinerte. Slike

Carnival, presumably while the hospital attendants were celebrating. A search party found him near a waterfall, where he had died by drowning on February 8, 1934, ...with arms extended, as though playing an invisible piano, one of Rio's newspapers reported...

Louis Moreau Gottschalk (1829-1869) is often regarded as the first significant composer to emerge in the USA. He was also one of the great piano virtuosos of his time. He was born in New Orleans and became a child prodigy pianist, before being sent at age twelve to study at the Paris Conservatory of Music. But French cultural prejudice against Americans was strong, and young Moreau was not admitted. He drew attention to himself as

er **Danza Op. 33**, skrevet på Puerto Rico i 1857, **O, Ma Charmante, épargnez-Moi!** og **Suis Moi!**, begge fra 1861. Gottschalk publiserte et forord, på fransk og /eller engelsk, om framføring av sine komposisjoner:

Den typiske rastløse lidenskap og hint av tristesse som særpreger dette stykket ville gå tapt om ikke hver skiftende rytme ble nøyaktig utholdt.

Melodien bør bevege seg uavhengig av det hissige, men symmetriske akkompagnementet, med den syngende klangfullhet og lidenskapelige lengsel som er spesielle trekk ved kreolsk musikk. Å gi plass til 'ad libitum' og 'tempo rubato' og samtidig ikke gå over taktens begrensninger, er den viktigste vanskelighet så vel som den store sjarm ved musikken fra Antillene...

...det er velkjent at Chopin overførte de nasjonale trekkene fra Polen til sine marskaer og polonaiser, og Hr. Gottschalk har bestrebet seg på å produsere i passende verker, de karakteristiske trekkene fra Vestindiens danser.

Gottschalk ble kalt *Chopin of the Creoles* og skrev sine beste komposisjoner mens han oppholdt seg i Karibia.

Den mysteriøse og sjeldent spilte **Mazurk** kommer fra en samling manuskripter utgitt først i 1975. Stykket åpner mørkt og tankefullt. Det ble sannsynligvis komponert i 1859 mens Gottschalk bodde på øya Guadeloupe, i fjellsiden Matouba i

pianist nonetheless, becoming friends with Chopin and Berlioz, among others. His first compositions were published at age seventeen, a number of them inspired by Creole popular music he had heard while growing up in a house near the swamps and the legendary *Congo Square* in New Orleans, today part of Louis Armstrong Park. He was presumably the first to write for the Romantic piano repertoire using rhythms handed down from African slaves. The manner in which the rhythms are notated reveals an intimate relationship with the music.

Gottschalk lived the intense life of a superstar, performing in a number of European countries and in the USA during the American Civil War, and experiencing idyllic periods in the Caribbean, during which he virtually sailed from island to island. He often organized enormous concerts with a host of musicians — a symphony for ten pianists, for example — and he arranged performances of local Creole popular music and patriotic songs. At the same time, he composed small and intimate piano pieces, often exquisitely lyrical. Examples are **Danza Op. 33**, written in Puerto Rico in 1857, **Oh Ma Charmante Eporgniez Moi!** and **Suis Moi!**, both from 1861. Gottschalk published a preface in French and/or English regarding the performance of his compositions:

The characteristics of mingled sadness and restless passion, which distinguish the piece, would be utterly lost were not the accuracy of each changing rhythm

det tropiske landskapet nedenfor en utdødd vulkan. I sin dagbok *Notes Of A Pianist*, også utgitt etter hans død, skriver han i et blomstrende språk om hvordan han trakk seg tilbake fra konsert- og selskapslivet i havnebyen Basse-Terre:

...Da, slått av en dyp avsky overfor verden og meg selv... hastet jeg av gårde for å skjule meg i en ørken på den utdødde vulkanen N---. På kanten av krateret, på fjellets øverste topp, hadde min hytte utsikt over hele landet. På en berghyll hang den utover et stup hvis avgrunn var dekket av kaktus, bambus og konvolvulus... Hver aften flyttet jeg mitt klaver ut på terrassen. Og der, med utsikt til verdens vakreste natur, som lå badet i tropenes rene og klare atmosfære, spilte jeg, kun for meg selv, alt det som utsynet foran meg inspirerte til, og for en scene det var!...

Gottschalk tilbrakte siste del av sitt 40 år korte liv i Sør-Amerika. Han spilte konserter i Lima, Santiago de Chile, Buenos Aires og endelig Rio de Janeiro. Her døde han i 1869. Visstnok framførte han sin nye sørgemarsj *Morte!*. Det gikk galt da han etterpå skulle spille den beryktede *Tremoloetyden*. Han ble båret av scenen og døde en tid etter, av blindtarmbetennelse og simpelthen overarbeid.

Ignacio Cervantes (1847-1905) skrev pianostykker kalt *Danzas Cubanas* som har blitt sammenlignet med Edvard Griegs *Norske danser*. Han var pianoelev av Gottschalk i Havana over en toårsperiode, og ble garantert inspirert av

fully sustained. The melody should stand out in bold relief from the agitated but symmetrical background of the bass with the singing sonorousness and passionate langour, which are the peculiar traits of Creole music. To give entire scope to the 'Ad Libitum' and 'Tempo Rubato' and, at the same time, not to transcend the extreme limits of the time, is the principal difficulty, as well as the great charm of the music of the Antilles ...

A commentary on his music reads: ... Chopin, it is well known, transferred the national traits of Poland to his Mazurkas and Polonaises, and Mr. Gottschalk has endeavored to produce, in works of an appropriate character, the characteristic traits of the dances of the West Indies.

Gottschalk was called *Chopin of the Creoles*, and he wrote his best compositions while living in the Caribbean.

The mysterious and seldom performed **Mazurk** comes from a collection of manuscripts not published until 1975. The piece opens in a dark and pensive mood. It probably was composed in 1859, while Gottschalk was living in a tropical landscape near the Matouba volcano on the island of Guadeloupe. In his journal, *Notes of a Pianist*, also published posthumously, he writes in flowery language how he withdrew from concertizing and socializing in the seaport town Basse-Terre:

... Then, seized with a profound disgust of the world and of myself, ... I hastened to

ERNESTO LECUONA

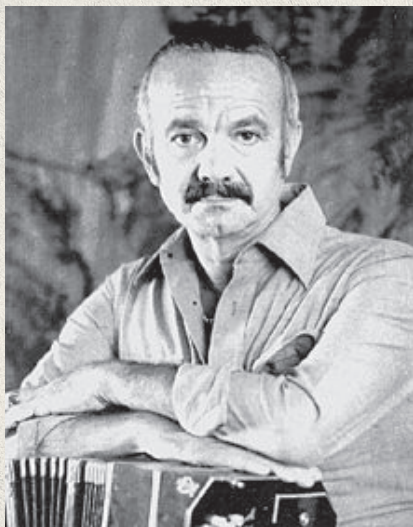
Gottschalks lignende verker som benyttet kubansk folkemusikk. Mitt lille bidrag her, **Te Quiero Tanto!** (Jeg elsker deg så!) er bygget over en kubansk folkevise.

En komponist som fortsatte denne tradisjonen var **Ernesto Lecuona** (1895-1963). Her er nok en superpianist med internasjonal karriere som ble kalt *the Cuban Gershwin*. I tillegg til å være konsertpianist grunnla han underholdningsorkesteret *Lecuonas Cuban Boys* for å promotere kubansk musikk. Han komponerte for film og skrev en rekke populære slagere som *Siboney* og *Malaguena*. Her er hans **A La Antigua** (På gammelt vis) og en av hans såkalte *Danzas afro-cubanas*: **La Comparsa**, en

conceal myself in a desert on the extinguished volcano of N --- ... Perched upon the edge of the crater, on the very top of the mountain, my cabin overlooked the whole country. The rock on which it was built hung over a precipice whose depths were concealed by cacti, convolvuli, and bamboos ... Every evening I moved my piano upon the terrace, and there, in view of the most beautiful scenery in the world, which was bathed by the serene and limpid atmosphere of the tropics, I played, for myself alone, everything that the scene which opened before me inspired — and what a scene! ...

Gottschalk, who died at age forty, spent the last part of his short life in South America. He played concerts in Lima, Santiago de Chile, Buenos Aires, and, finally, in Rio de Janeiro, where he died in 1869. He performed his new funeral march *Morte!*, but then things went wrong as he was about to play the notorious *Tremolo Etude*. He was carried from the stage and died a short time later — of an appendicitis and exhaustion.

The piano pieces called *Danzas Cubanas* as written by **Ignacio Cervantes** (1847-1905) have been compared to Edvard Grieg's *Norwegian Dances*. Cervantes, who was a piano pupil of Gottschalk in Havana over a period of two years, was without doubt inspired by similar pieces written by Gottschalk and by their use of Cuban popular music. The short selection here, **Te Quiero Tanto!** (*I Love You So!*), is based on a Cuban popular song.

ASTOR PIAZZOLLA

karnevalsmarsj som også er blant hans mest kjente.

Den nålevende komponisten **Hal Isbitz** (f. 1931) fra California har Ernesto Nazareth som en av sine viktigste inspirasjonskilder. Det lille stykket **Danza No. 2** fra 2001 tilegnet han meg etter at han hørte meg spille et av de meditative stykkene hans på en festival i Colorado.

David Thomas Roberts (f. 1955) har samlet trådene fra inspirasjonskilder som bl.a. Gottschalk og Lecuona i en briljant hyllest til den kubanskfødte skuespilleren og danseren Maria Antonieta Pons. Hun er særlig kjent for sin medvirkning i meksikanske filmer på 1950-tallet.

Astor Piazzolla (1921-1992), bandoneonist og komponist regnes som den som

Another composer who continued this tradition was **Ernesto Lecuona** (1895-1963). A star pianist with an international career, he was called *the Cuban Gershwin*. In addition to being a concert pianist, he established *Lecuona's Cuban Boys*, a popular orchestra dedicated to promoting Cuban music. He composed for film and wrote a number of hits such as *Siboney* and *Malaguena*. This recording features his **A La Antigua** and one of his so-called *Danzas afro-cubanas*, **La Comparsa**, a carnival march and one of his most familiar compositions.

Composer **Hal Isbitz** (b. 1931) from California regards Ernesto Nazareth as one of his most important sources of inspiration. He dedicated his short piece **Danza No. 2** to me after hearing me play one of his meditative numbers at a festival in Colorado.

David Thomas Roberts (b. 1955) has woven threads from his own sources of inspiration, Gottschalk and Lecuona among them, in a brilliant tribute to the Cuban-born actress and dancer, **Maria Antonieta Pons**, known especially for her roles in Mexican films of the 1950s.

Astor Piazzolla (1921-1992), composer and bandoneon player, is regarded as having breathed new life into the Argentinian tango. Because he created such a novel approach to the tango tradition in Argentina, many today automatically associate the idea of the tango with him. **Retrato de Alfredo Gobbi** is a musical portrait of a tango violinist and orches-

fornyet den argentinske tangoen, og ga en så markant individuell stemme til tango-tradisjonen i det landet at mange folk i vår tid assosierer begrepet tango først og fremst med ham. **Retrato de Alfredo Gobbi** er et musikalsk portrett av en tango-fiolinist og orkesterleder som Piazzolla satte meget høyt som inspirasjonskilde. **La muerte del angel** (*Engelens død*) er fra en suite med engler som grunntema. Jeg ble introdusert for denne musikken på 1980-tallet av den argentinske slagverkeren Carlos Alberici. Jeg spilte med ham en tid i Ytre Suløen Jassensembel, og senere var han med mitt Ophelia Ragtime Orchestra på utenlandsturné. Han ga meg noter til disse stykkene med informasjon om at dette var noe de drev med i Buenos Aires som kanskje ville interessere meg... Det var få som kjente til Piazzolla her på den tiden. Omtrent samtidig ble jeg i New Orleans introdusert for Ernesto Nazareth og hans 'Tango Brasileiro', og nye musikalske horisonter hadde åpnet seg for meg.

Det er en stor glede nå å ha samlet disse «kreolske forbindelser» på én CD.

– Morten Gunnar Larsen

To andre av Gottschalks verker, *Souvenir de Porto Rico* (1857) og *Pasquinade* (1869), har Morten Gunnar Larsen innspilt på CD-en *Echo Of Spring* (Hot Club Records, HCRCD6).

Further info on Ernesto Nazareth:
<http://ernestonazareth150anos.com.br>

tra leader who profoundly inspired Piazzolla. **La muerte del angel** (*Death of the Angel*) is from a suite based on the theme of angels. It was the Argentinian percussionist Carlos Alberici who introduced me to this music in the 1980s. I played with him for a time in Ytre Suløen Jassensembel; later, he joined my Ophelia Ragtime Orchestra for performances abroad. He gave me the printed music for these pieces, informing me at the same time that this was something they did in Buenos Aires that might interest me... There were not many here who knew Piazzolla back then — when in New Orleans at around the same time I made the acquaintance of Ernesto Nazareth and his 'Tango Brasileiro', opening new musical horizons.

I am delighted to be able to feature these «Creole connections» on one CD.

– Morten Gunnar Larsen

Morten Gunnar Larsen has recorded two other works by Gottschalk, *Souvenir de Porto Rico* (1857) and *Pasquinade* (1869) on the CD *Echo of Spring* (Hot Club Records, HCRCD6).

Further info on Ernesto Nazareth:
<http://ernestonazareth150anos.com.br>

CREOLE CONNECTIONS

PIANO MUSIC BY:
NAZARETH - GOTTSCHALK - PIAZZOLLA A.O.

Morten Gunnar Larsen
- Piano -

ERNESTO NAZARETH (1863-1934)

- 01. Odeon - Tango Brasileiro (02:49)
- 02. Labirinto - Tango Brasileiro (03:42)
- 03. Batuque - Tango Caracteristico (03:58)
- 04. Carioca - Tango (04:20)

LOUIS MOREAU GOTTSCHALK (1829-1869)

- 05. Danza Op. 33 (06:17)
- 06. O, Ma Charmante, épargnez-Moi! - Caprice (02:36)
- 07. Suis Moi! - Caprice (03:23)
- 08. Mazurk (04:19)

ASTOR PIAZZOLLA (1921-1992)

- 09. Retrato de Alfredo Gobbi - Tango (04:13)
- 10. La muerte del angel - Tango (04:09)

HAL ISBITZ (*1931)

- 11. Danza No. 2 - For Morten Gunnar Larsen (02:02)

DAVID T. ROBERTS (*1955)

- 12. Maria Antonieta Pons (05:01)

IGNACIO CERVANTES (1847-1905)

- 13. Te Quiero Tanto! (01:12)

ERNESTO LECUONA (1895-1963)

- 14. A La Antigua (01:55)
- 15. La Comparsa (01:55)

ERNESTO NAZARETH (1863-1934)

- 16. Tenebroso - Tango (03:06)
- 17. Nenê - Tango (02:56)
- 18. Turbilhão de beijos - Valsa Lenta (07:48)
- 19. Vem cá, branquinha - Tango (02:39)

LIONEL BELASCO (1881-1967)

Arr: M. G. LARSEN

- 20. Venezuelan Little Tune (03:07)

RECORDED AT RAINBOW STUDIO IN OSLO,
16 & 24 SEPTEMBER 2013 AND 2 MAY 2014
RECORDING ENGINEER: PEER ESPEN URSFJORD
EDITING: PEER ESPEN URSFJORD AND MORTEN G. LARSEN
MIXING: JAN ERIK KONGSHAUG
MASTERING: THOMAS WOLDEN
ENGLISH TRANSLATION: JIM SKURDALL
BOOKLET EDITOR: HEGE WOLLENG
ARTIST PHOTO: WERNER ANDERSSON
COVER PHOTO & DESIGN: ANNA-JULIA GRÅNBERG / BLUNDERBUSS.NO
PIANO: STEINWAY MODEL D

SPECIAL THANKS TO: TOM MCDERMOTT, DAVID T. ROBERTS,
CARLOS ALBERICI, ØISTEIN ISACHSEN, REIDAR KJÆR AND STÅLE YTTERLI

THIS RECORD HAS BEEN MADE POSSIBLE WITH SUPPORT FROM:
ARTS COUNCIL NORWAY AND
FUND FOR PERFORMING ARTISTS

LAWO
CLASSICS

www.lawo.no

ALL RIGHTS RESERVED LAWO CLASSICS
LWC1070 TT 71:39 © 2014 © 2014
CD STEREO